

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiae M.DC.XCIX.

Concio VIII. Dom. IV. post Epiph. Rancor inveteratus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO VIII.
DOMINICA IV. POST
EPIPHANIAM.

Imperavit ventis & mari. Matth. 8.

Rancor inveteratus.

(1) S. Greg.
in Mor.

I, ut Greg. (1) meminit, *omnis Christi actio nostra est instructio* AA. æquum sanè fuerit, ut in omnibus actibus & operibus nostris juxta Divinarum actio-

A.
Etiam nos
mari ac
ventis
efficaciter
impere-
mus.

num regulam procedamus; ergò etiam maris domi-
nium, cujus evidens testimonium præsens exhibet
Evangelion, æmulari jubemur, ventis pariter & tumultuanti
freto imperia elargiri, sed fortia, valida & ponderosa, quibus
suam ocius obedientialem potentiam deferant inanimata. Ac
verò quibus mediis tam prodigiosam virtutem assequamur, ut
de nobis pariter dici valeat, quod hodie dictum est de Christo:
imperavit ventis & mari! Opt. AA. juxta literalem sensum
id à nullo exigitur, quia miraculorum patratio viribus tantum
Divinis propria est, non item humanis. Poterunt tamen hæc
prodigia etiam per nos promptè ac utiliter expediri morali in
sensu, quem modò explanare, & sub finem tragico quædam
exemplo firmare constitui.

(2) S. Bern.
tr. de int.
dom. c. 44.
(3) Jer. 17.

Juxta S. P. Bernardum (2) *mare magnum & spatiosum*
manibus cor est humanum: illic reptilia quorum non est nume-
rus; hoc benè novis, qui dixit (3) prævum est cor hominis &
infrutabile. Per hoc vastissimum simul & profundissimum
mare sæpenumerò validi ac violenti, turbidi ac fulminei,
aspero & hyberni, nimbofi & procellofi, horrifoni & furibundi
venti

venti tumultuantur, qui fluctus ad sidera tollant Poëta (4) teste: (4) Ovid. de trist.

Heu subito quantimontes volvuntur aquarum!

Jam jam taëtuos sidera summa putes.

Jam jam taëtuos tartara nigra putes.

Væ navi! væ carinæ! væ animæ, quæ navis instar non raro effera tempestate quassatur! jam propè altò mergitur, jam petraë allisâ propè tota conteritur. Quales hi venti sint, & quibus à se mutuò nominibus discernantur, pridem explicuit (5) Mediolanensis Præsul his verbis: *magnam faciunt tempestatem multitudines passionum, iracundia, avaritia, libido, ambitio: gula &c. hi velut procellosi venti in corde nostro grandes fluctus concitant.* Prò! quàm periculosi sunt hi venti! heu! quot animatæ rates spumantibus hisce procellis obruuntur, & terra merguntur abyssò! heu! quot felicibus etesis alto comissæ, rectâ portum Palæstinæ petebant, at in ipso salutis portu naufragium passæ, imò gurgite sunt absorptæ! *imperavit Christus ventis & mari, tempestatemque compefcuit* verba sunt cit. Præfulis; *Sic ratio fide illustrata pravis cupiditatibus imperet, fietque tranquillitas magna.* Clariùs per sequentia mentem ac sensum suum Ambrosius explanat: *si iracundia, avaritia, libido, ambitio &c. velut procellosi venti magnos fluctus in corde nostro concitant, rationem fidemque expergesciamus, ventos increpemus, dicamusque tacete, obmutescite.* Ex dictis clarescit, quis velut argonauta nostram ritè naviculam dirigat ad portum æviterne salutis; is duplex est Ambrosio, *Ratio* ac *Fides*; his ad proram stantibus & ad puppim, nullus turbo navim evertet; junctis potiùs viribus in id unum uterque contendet, ut procellosi turbines maturè reprimantur, & toto è mari proscibantur; Ratio quidem totum naviculæ cursum eò dirigit, quò digito signabit eundem Divinæ voluntatis magnes: quidquid hæc sanctissima voluntas dictaverit; quidquid Leges illius præceperint, expediri ratio urgebit, hoc uno contenta, sic Deum voluisse, sic Numen ab alto imperasse juxta illud: *sic volo, sic jubeo, sit pro ratione voluntas.* Accidat porrò, ut rancor & ira turbulenti venti gelidâ bacchentur ab Arcto, modica injuria exciti, levi semiverbio provocati, malis omnibus hinc nascituris socia Rationis *Fides* obviabit cruce armata, quâ

B.
Mare cor
est, venti
passiones
indomitæ,
navis
anima.
(5) S. Ambr
in apol.
David, c. 31

C.
Venti
pravi sunt
ira, libido,
avaritia,
superbia, &c.

quā omnis illicō tempestas reprimatur; dicet adeō Fides hæc, quod Christus satis visus est discipulis exprobrasse: an servus maior sit herō suo? an ideo Christus in cruce mortuus est, ut nos insuper habita cruce ac cruenta passione, genio vacaremus, crucem minimam exosi, lenem ac tenuem patientiam pertæsi? Nunquid hæc & his majora Cœli Regia meretur? ad quam hodie omnes cœli candidatos sola & unica Regia via Sanctæ Crucis deducit, nullō unquam hic loci exemptō, ne illo quidem, qui

(6) 1. Pet. 2.

(7) Heb. 1.

(8) Luc. 18.

(9) Matth.

5.

(10) Idem

l. c.

D.

Unus iræ
& invetera
ti rancoris
ventus
eventila-
tur.

peccatum nec fecit, (6) nec inventus est dolus in ore ejus, figura substantiæ (7) ac splendor æternæ gloriæ! nunquid etiam de hoc in terminis memorat (8) Evangelista: *sic oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam suam!* en non huc loci tota etiam lex illius tendit & Prophetæ! legatur una vel altera. Quid imperat illa, quam (9) digitō tangit? *si quis te percusserit in dextram maxillam, præbe illi & alteram*, seu quod idem ictu valido exceptus, pressus calamitate, promptus esto paratūque, plus ultra ærumnis obrui, plagis excarnificari. Quid altera signat, quam citat (10) idem Matth. *orate pro persecutibus vos; benefacite his, qui oderunt vos, neque sol occidat (11) super iracundiam vestram. Dimittite & dimittimini.* Veniam scelerum proximo remittite, ut vobis à Reo mutua flagitiorum venia impertiatur; nec vos ultrō in abyssum cæco impetu præcipitate. Quamdiu pestifero rancore in vicinum mens æstuat, tamdiu etiam sub æquissimi Judicis Divino Pectore in animos irā percitos odium flagrat decumanum; procul ergō faceffant ira & invidia, rancor & inimicitia. *Amor omnia vincit.* Amor solus tanquam Spiritus pacis nostra difflet præcordia! amor omnia vincit, etiam invincibilem Deum. Sic ratio, sic fides perorabit, ut turbulentum rancoris ventum maturè dissipent & profligent, totum mare reddant tranquillum ac animæ naviculam ab omni raufragio præservent.

Dil. AA. tempus non patitur, ut singulos, quos adduxit ventos Ambrosius, explanemus. Unum illum ex omnibus, quem primò posuit locō, eventilandum suscipimus, dicamusque, quàm bellè per *rationem* & per *fidem* debeat repelli, imò exterminari. Multi nec hodie credunt, hunc ventum ita truculentum esse, ut uno impetu navim deturbet in orcum.

Quid.

Dominica IV. post Epiphaniam. 65

Quidquid hunc in finem ex Script. & SS. PP. allegatur, à multis plumæ instar aut flocci diffatur. Aliis pluribus id perpetim in ore vel in animo versatur, quod Christus ipse (11) ad incredulos Capharnaïtas deflexit: *nisi signa & prodigia videritis, non creditis.* Hi, quidquid dicitur, etiam manibus palpare gestiunt, ut credant. Centies dicas, animam solius rancoris ream cœlò excludi, licet nunquam foras ex animo digressi, nulla cæde purpurati, suum illud triviale occinunt, non credo, non credo, unum vindictæ nunquam in opus deductæ cogitatum focus mergitartareis. His ergò fides practica inculcari debet per exempla; sic animos in melius mutant, sic rancores omnes imis è præcordiis profligant, sic se cum Reo cum proximo reconciliant, verbò, sic mari ac ventis imperant, totumque pectus tranquillunt, variis huc usque motibus in diversa eaque pessima vindictæ consilia abreptum. Sit ergò; his saxò durioribus animis prodigiosè molliendis factum exhibebo ita tragicum, ita funestum, ut comæ surgant audienti. Tangit historia duos Ordinis Religiosos, quorum uterque hoc turbine in præceptis acti, undis hausti sunt phlegethontæis. Nemo credat me hoc ex capite coronatis Capitibus peroraturum. Hæc nihil ad me. *Habent Moysen & Prophetas; audiant illos.* Habent suos domesticos præcones, Blossios, Antonios, Didacos, Alanos, Humbertos, Guerricos, Olivas, Rodriqueziòs, Nigros, Lancios, Zucchios, Gaudieros &c. Viros consummatæ virtutis ac spiritu plenos, non pseudo-politicò Machiavelli æmulò, sed emphaticò ac veri nominis religiosò, purè asceticò. Audiant illos, & horum charismata æmulentur. Habent leges suas, regulas & constitutiones, ut ajunt cœlò lapsas, ipso à Deo præscriptas, à Deipara dictatas; servant illas ad literam, ad literam, ut suis multoties Franciscus occinuit, neque ex illis jota unum aut literulæ apicem aboleri patiantur; habitus enim & tonsura & clausura sine regularum observantia tanquam *hypocrisis* irridetur teste Kempensi (12) Thoma. S. P. (13) Basil. S. P. (14) Bernardo & Joanne (15) Cassiano. Et vicissim spondeo, juro, ultra denos vel undenos cœlorum orbes à laicis extollentur. Si quid etià hos inter limà vel gyaris dignum patretur, non ideò scabies unius membri, toti debet corpori affricari. *Si videris Sacerdotem,*

(11) Jo. 4.

E.

Horridum illius exemplum è claustrò petendum ab omni sequiore nota præconem absolvat. (12) Thom Kemp. 1. de imit. 11 & 17. (13) S. Basil. interrog. 22. ex falsi (14) S. Bern 5. de Confid. sub finem. (15) Cassian. 1. instit. c. 3.

I

inquit instit. c. 3.

(16) S.
Chrys.
hom. de
virt. & vit.

inquit (16) Chrys. indignum, non ob id calumniari sacerdotium debes; neque enim calumnianda res est, sed ille solum convitiis onerari meretur, qui tanto bono abutitur. Pergit S. Nort. multi etiam medici carnifices sunt, qui pro medelis toxica propinant, neque tamen artem vitupero, sed qui arte sua iniquus abutitur. Et nauta complures navigia amiserunt, neque tamen ars navigandi, sed eorum perversa voluntas damanda est. Quamdiu vitam vivimus mortalem, semper verum est dicere: nihil omni ex parte beatum. Rosæ suos secum gestant paliuros, triticum paleas, venenum medicina. Idem voce atque calamo notavit Raymundus sanctitate conspicuus Pater ex Ord. S. Dom. his verbis (17) Novi omnem con-

(17) S.
Raim. Cap.
I. de ref.
relig. f. 38.

(18)

Bonav. l. de

calis.

seraph.

(19) S. Aug.

ep. 137.

F.

Malè in

totum

aliquod

Religionis

Corpus

refundi-

tur, quod

ab uno vel

altero

membro

peccatur.

(20) Job. 4.

gregationem habere triticum & zizaniam, nec magis privilegia-
tam esse scholam S. Dominici, quam scholam Christi, qua cum
undecim Judicibus seculi unum habuit conjunctum eis dia-
bolum. Idem sensit (18) Bonav. & (19) Aug. quem obiter
audiamus: quantumvis vigilet disciplina domus mea, homo
tamen sum, & inter homines vivo, nec mihi arrogare audeo,
ut domus mea melior sit, quam domus Abraha, ubi dictum est,
ejice ancillam & filium ejus, aut melior sit, quam domus ipsius
Jacob, ubi lectum patris filius incestavit; aut melior sit, quam
domus ipsius David cujus filius cum sorore concubuit, cujus
alter filius contra patrem ita mansuetum rebellavit;
aut melior sit, quam cohabitatio Pauli Apostoli, qui si
inter omnes bonos habitaret, non diceret, neminem habeo,
qui de vobis germanè sollicitus sit; omnes enim, quæ sua sunt,
querunt, non quæ sunt JESU Christi; aut melior sit, quam
cohabitatio ipsius Domini nostri JESU Christi, in qua undique
boni perfidum Judam tolerarunt; aut tandem melior sit quam
cælum, unde Angeli ceciderunt. Si nec Dei domus terrestris,
nec paradysus; nec ipsum cælum scoriâ caret suâ, quid ergo
de clauistro miraris, de cœtu aut cœnobio Sanctorum, seu
ubi omnes ac singuli sanctitatem vitæ specialem profitentur.
Cœlo passim Religio comparatur, nec malè; at si in illo Deus
reperit pravitatem, Script. (20) teste, reperiet pariter suam
in hoc cœlo tantum similitudinario. Disputant in scholis Philo-
sophi, & hoc super puncto enormiter altercantur & vociferan-
tur, an nempe liquidi sint cœli, vel solidi? an mobiles, an fixi &
immobiles? Nostra in philosophia, quantum memini, acrius
liquidos

Dominica IV. post Epiphaniam. 67

liquidus seu fluidus cœlos propugnâvimus quàm *siccus*; id quod vel hodie credo, cum pro te experientiam habeat pænè quotidianam, maximè per Germaniam, quod ultra nolim eventulare. *Gracis ac barbaris, sapientibus & insipientibus debitor sum*, inquit (21) Paulus, ubi per barbaros intelligit Romanos. (21) Rom. Et quid debuit Paulus? juxta Chrys. & Theoph. omnibus ac singulis veritatem prædicare debuit Paulus, modis quibus potuit.

Haëtenus dicta disertè probant, etiam intra clatros & claustra subinde scoriam reperiri, quæ tandem stygios in carbonem transformetur. Piis inde tam parùm detrahitur, atque olim undecim Apostolis per Judam, vel probis Angelis in cœlo per Luciferum apostatam. detractum fuit. Improbis saluberrimus horror incutitur, ut totis viribus peccati umbram execrentur, Deoque serviant in Spiritu & veritate. Laicis speculum exhibetur, ex quo idem legunt trabalibus literis exaratum, quod olim Christus ipse flentibus feminis dixisse fertur: *si in viridi ligno* (22) *hec faciunt, in arido quid fiet?* Nunc ergò manum operi accingo, & tragediam ostendo, quam palam omnibus Paulus Zeehentner (23) repræsentat, insignis Scriptor & Alcera Soc. JESU patriâ Oenipontanus Tirolensis, cum arte concionandi omnibus aliis præstaret, artem hanc apud Eleonoram Augustam Ferd. II. Cæsaris Viduam multis annis exercuit. Moriturus id unum disertè suis à Majoribus expetiit, ut sibi desertò lectulò, humi liceret mortem oppetere; verum hoc negatò, id saltem obtinuit, ut infra octavam B. V. natæ Spiritum Deo redderet, ante annos circiter 40. extinctus. Hic Auctor nobiles duos tractatus inter alia typo dignissima posteritati reliquit; unum dixit *male conscientia vermem*, alterum *male spei promontorium* nuncupavit, seu quod idem, *signum reprobationis esse procrastinationem pœnitentia*. In hoc altero tomo recitat fusè id, quod suo tempore binis Polonis, nomine ac togâ tenus religiosi dicitur accidisse; hos inter grandes inimicitæ gliscebant, quos nulla poterat virtus, nulla valuit charitas dissipare. Alter in alterius vindictam mutuis furoribus exarserant, in id perpetim intenti, ut ultricibus pœnis suum uterque odium exsaturaret. Quæ causa fuerit tam tetræ

simultatis, nec verbulò author memorat; eam operosius investigare, operæ pretium non est. Notum est tritum illud diverbiū: rancor, ira & invidia in aulis principum, in ædibus Magnatum concipitur, in claustris & in cœnobiis instar monstruissimi pulli ovò excluditur, inter opifices educatur, inter rusticos augmentatur, inter fratres & sorores sustentatur, in Xenodochiis moritur, mox tamen iterum resurgit, totumque orbem pèragrat, & turbidi instar venti obvia pectora infestat. Post aliquot annos mutuis hostilitatibus absumptos, alter horum lethali morbo corripitur, & paucis post diebus etiam à Medicis conclamatur; rebus ergò omnibus abdicatis, totis in id viribus æger incubuit, ut Deo ac fratri reconciliatus, vitales linqueret auras. O proposita verè aurea, modò etiam ipso fuissent opere collustrata! Novit nempe atque animò suò illud Siracidis (24) revolvit: *homini reservat tram, & à Deo quarit medelam*, quasi diceret Propheta, ut Ambrosius (25) commentatur: *non habebis indulgentiam, nisi fratri tuo dederis veniam*. Occurrit etiam animo conclamati alterum Siracidis effatum; *memento novissimorum, & desine inimicari*. Memento mori, & è præcordiis proscribes, quidquid modici rancoris umbram repræsentat. Vidit sibi moriendum esse, ergò, inquit, totis viribus curabo, ut in Domino moriar, & satò defungar, quod vitam pariat æternam; fecit inde, quod ante omnia sacra omnibus moribundis præstandum; vocabat ad lectum suum hostilem socium, cum quo tot annis inimicitias fovit perennes, promptus cum eo in gratiam redire, priusquam fatis concederet. Paruit vocatus, quem æger hunc ocius in modum familiariter affatus est: hem frater charissime, quo statu vita mea periclitetur. Vides eam tenui filo pendere, ut hinc soluta, petat alteram vel æterna sorte beatam, vel æterna morte infaustam. Diem dixit Podalirius. Migrandum est. Moriendum est. *Venit summa dies & ineluctabile tempus. Mors ultima linea rerum* instat, urget, meque ad iter æternitatis accingi jubet imperat. Quæ & quanta nos inter jam pluribus annis similtas exarserit, & cupiditas vindictæ, abundè nōstī frater mi; hanc credo præsens hora discerpit, mihi fortassis ultima, postquam iudicium heu horridum & undique tremendum. Non ausim ego
mei

(24) Eccli.
28.
(25) S.
Ambr. l. 4.
ep. 29. ad
Florian.

meis cum rancoribus coram summo Iudice animam sistere nec reo nec tibi reconciliatam. Urnam horreo fatalem; Ambo itaque statum, in quo viximus, nostris coram fratribus execramur; ambo veniam damus erratorum, & quidquid rancoris mentem irrepsit, ultra caucum profligamus, ut tantò certius etiam à Deo scelerum nostrorum veniam recipere mereamur. Id nisi fiat, salute nostra actum fuerit aeternum. Te itaque frater mi ex imis prae cordiorum fibris oro obsecro, ignosce mihi quidquid contra te vel lingua mea evomuit, vel mens mea impiè designavit omnium pravitatum, omnium machinarum veniam à te flexis etiam genibus exorarem, tantas si vires mihi lethifer morbus relinqueret; id cum humi fusus exequi nequeam, cape frater operis locò piam hanc voluntatem meam, & mihi mox aeternitatem adituro vicissim ignosce &c. ah! quam bellè se ad mortem prae paravit ager iste! hæc omnium prima sint consilia, quæ animò versent infirmi, ut venià proximo impertitâ, parcm à Deo reexpectent. Nihil ad mortem piè obeundam huic fratri defuit, quàm constantia. Quid juvat benè cepisse, nisi principio suus etiam finalis terminus exactè correspondeat. Non sine causa lytaniis suis etiam has preces inferi voluit Ecclesia mater: *ut nos in tuo sancto servitio confortare & conservare digneris! te rogamus audi nos.* Quod Angelo Ecclesiæ Sardis seu loci Episcopo Deus per internuntium nuntiavit, jure suo etiam huic agro ingeri poterat & occlamari: *esto vigilans* (26) *& confirma cetera, quæ moritura erant.* Veniam ad te tanquam sur, & nescies quâ (26) Apoc. 3.
horà veniam ad te. Ecce venio citò: tene quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam. Jam quasi manibus tenuit coronam suam, modò eam sibi à nullo manibus suis eripi permisisset. Rapuit pro dolor, agro huic coronam suam aternalis frater, quem ad veniam mutuò exhibendam tam piè, tam fraternè visus est agrotans invitare. Nihil illò crassius videas & obstinatus; stygiam retorsionem ipsi audite: Vade vias tuos caput perditum! Fauces irruere cerbereas stygis victima! tibi ego non ignosco. Vindictam meam adhuc mihi reservo, etiam cum salutis meæ dispendio. Prò acheronticas voces! prò animos flecti ferreos, & duro de marmore cæcos! nunquid vicissim dare veniam,
 I 3 hanc

F.
Vis ac
virtus
vindictæ
in iudicio
Divino,
(27) Jo.
Mosch. in
prat. spir.
c. 161.

hanc rorantibus etiam oculis liquidam reddere debuit amicè compellatus ! At surdo fabulam. Morituriens frater tam acerbè tulit retorsionem istam, ut & ipse suis pariter à ceptis resiliaret, ac novis iracundiæ facibus reaccensus has in maledictas voces erumperet: ergò nec ego tibi ignosco. Veniam datam resorbens dicta palam revoco, tibi que celerem iuro vindictam, quam porrò maturari exopto, hic vel ibi ocius expediendam. His dictis ultimum ructat spiritum & eructat, vultu illicò tetri carbonis instar nigricante. Ah! quàm citò hic loci mutata est alea, sed in pejus ! rancor inveteratus ad animum reversus ægrum confecit ac pœnarum merfit abyssò, Anima truncò corporis egressa, & ad supremi Judicis urnam abrepta, ocius vidit, quò libra penderet. Ut Moschus alibi factum recitat (27) etiam hic magnò numero dæmones accurrere, saccos & sarcinas scelerum in lancem projicere, & fatalem sententiam ab alto expectare. Hos inter & ille fuit, qui olim Abbati Jacobo spectabilis asseruit, se *rancoris ac vindictæ spiritum* esse, qui omnes injurias observet, ne unquam memoriâ dilabantur. Hic spiritus omnes alios lancibus opplendis occupatos sonante cachinnò irrisit dixitque: apage saccos hosce & sarcinas, unam ego schedulam infero, quæ omnibus saccis præponderet. Verum dixisse firmavit eventus; mox enim à projecta hac scheda, cui inscriptum erat: *vindicta*, tota lanx quasi plumbò repleta deorsum fluxit, ac nullo se pondere alteri lanci commissò passa est elevari. Jacebant hic loci toga ejus & cucullus, sed lancem nec hilum movebant; hæc nempe si monachum facerent, quis à monachismo simias vel asinos excludat? jacebat in lance altera cilicium ejus, juxta regulas sæpius gestandum; cum verò nec pilus in eo motus esset locò suò, neque totam potuit lancem dimovere, ut se attolleret. Jacebant ibidem flagrum ejus & grande Rosarium; cum autem rarus esset usus illorum, nec ab his ullum potuit lanx pondus mutuare. Sic scheda illa omnibus prævaluit. Hòc visò ita secum frater: an ergò tot ex operibus nil boni, nil meriti residuum! an ex choro nihil penitus lucri? irrita sint tot jejunia? manca sit tam frequens patientia? cassæ sint tot vigiliæ nocturnæ? una *vindicta* scheda operum omnium uberem apparatus profliget? sim æternum

æternum damnatus? ita, inquit Iudex, damnatus es, unam sententiam in eum fulminavit & orco præsentem addixit. Jam orci erat victima, ultimum his Iudicem affari præsumpsit: Iuste Iudex, me si fulminas ex vindictæ scheda, æquum sanè fuerit, ut is quoque fulminetur, qui causa extitit, cur spiritum *vindictæ* tuam ad urnam deferrem. Damnasti Luciferum incentorem, ergo & illum damna, qui, qui me præcipitavit. Da ut etiam hostem meum mecum possim abripere &c. Audiit hæc iudex, ei que, licentiam dedit exoptatam. Mox ergo ad funus suum spiritus revertit, intrat refectorium, torvo vultu omnium cœnantium vultus obambulat, ac tandem fratrem evocat causam damnationis; præsentem his affatur: en præsto sum, quem in orcum deturbasti. Jam veni & vindica te; ego verò me prior vindicabo. Dixit hæc, & unam impium fratrem amplexus, animam rapuit ad orcum, relicto corpore exanimi togâ suâ involuto. Hem! quid ira possit & rancor, si cum moriente pariter moriatur! hem quam turbidus ventus ira est, quæ navem jam portui proximam adhuc evertit, & in barathrum trudit miseriarum & pœnarum. *Nemo se circumveniat fratres mei, rectè monuit Aug. (28) qui hoc in mundo odio habet* (28) S. *hominem, quidquid Deo bonis in operibus obtulerit, perdet.* Aug. Ser. *Nemo sine charitate de virginitate præsumat; nemo sine cha-* s. de S. *ritate de jejuniis & orationibus confidat; quamdiu enim in* Steph. *corde suo inimicitias tenuerit, nullis bonis operibus placare sibi Dominum poterit.* His ergo irarum ventis maturè homo imperet; his obviare discat in tempore, ut animæ nostræ navicula salva integra portum salutis attingat. Amen.

Dom.